

Arrest

nr. 180 453 van 9 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Garde Kas (district Qarghayi, provincie Laghman). U bent van Pashtounse origine. U liep school in Qarghayi en maakte er uw middelbaar onderwijs af.

Toen u vijftien of zestien jaar oud was, vroegen de ouderen van het dorp u de lokale medische post te bemannen. Hiertoe diende u meerdere opleidingen te volgen. U leerde enkele basiszorgen te verstrekken en verstreekte in sommige gevallen ook medicijnen aan de dorpelingen. In de gevallen waarin u de mensen niet kon verder helpen, diende u deze personen naar de klinieken in het district door te verwijzen. U deed dit werk gedurende acht of negen jaar zonder noemenswaardige problemen.

Hoogstens had u wel eens te maken met iemand die te hoge verwachtingen had en die u niet kon helpen.

Op 25 djadi 1392 (komt overeen met 9 januari 2014) bent u lid geworden van een vereniging, genaamd de Nationale Jeugdvereniging van de Oostelijke Zone. Deze vereniging, die kantoor houdt in Jalalabad, ijvert voor verbeterde levensomstandigheden van de jongeren in de regio. Er zijn programma's die de onderwijskansen van de jeugd dienen te bevorderen of die het gebruik van drugs afraden. Zelf was u verantwoordelijke van de vereniging in Garde Kas. Jullie hadden er een zestig- of zeventigtal jongeren die lid waren van de beweging. Dankzij uw overredingskracht waren zij tot de beweging toegetreden. U had nauwelijks financiële werkingsmiddelen en u moest het dan ook hebben van eerder bescheiden projecten. Zo moedigde u de vrouwen aan om te stemmen, zorgde u voor kleine bruggen over het lokale irrigatiekanaal, zei u tegen de jongeren dat het roken van weed niet ok was, organiseerde u maandelijks een crickettoernooi in het dorp en moedigde u het vreedevol samenleven aan.

Dat u jongeren kon warm maken voor uw project was de Taliban niet ontgaan. Op een dag kreeg u telefoon van iemand die zich voorstelde als iemand van de Taliban. Hij sprak met u op vriendelijke toon. Hij nodigde u uit om de jongeren van uw dorp te ronselen voor de heilige oorlog en om samen met de Taliban te strijden. U weigerde onmiddellijk maar de persoon vroeg u om er nog eens over na te denken. Vijf dagen later werd u opnieuw gebeld. U weigerde nogmaals in te gaan op het aanbod van de Taliban en werd deze keer met de dood bedreigd. De man zei dat u zou worden onthoofd. Tien dagen na het eerste telefoontje kreeg u een eerste dreigbrief. Vijftien dagen daarna kwam er een tweede brief van de Taliban. Drie dagen voor die tweede brief werd u bovendien beschoten toen u met uw motorfiets op weg naar huis was. U kon niet zien wie op u schoot maar u bent ervan overtuigd dat de Taliban hierachter zitten.

Na deze aanslag dook u onder bij een oom en bij vrienden in het dorp Shahedan, ongeveer negen kilometer verderop. Zeven of acht dagen nadat de tweede brief bij u thuis afgeleverd werd, heeft u Afghanistan verlaten. U kwam naar België en diende hier op 24 november 2015 een asielaanvraag in.

Omdat u verdacht wordt van een poging tot verkrachting werd u op 26 augustus 2016 ter beschikking gesteld van de regering. U zat twintig of eenentwintig dagen in de gevangenis, waarna u naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas werd overgebracht, alwaar u tot op heden nog steeds verblijft.

U verklaart dat u vernomen heeft dat uw broer Wasil intussen vermoord werd. Omdat uw familie geen andere vijanden heeft, bent u ervan overtuigd dat dit met uw zaak te maken heeft en dat de Taliban voor zijn dood verantwoordelijk zijn.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de Taliban. Zij nemen het u kwalijk dat u niet voor hen wou werken. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een verkleinde versie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), drie attesten in verband met de medische opleidingen die u volgde, drie appreciatiebrieven van de jeugdvereniging waarvoor u actief was, een bundel uitleg over deze vereniging (organigram, programma...), uw lidkaart van de vereniging, de twee dreigbrieven van de Taliban, een aangifte van de bedreigingen bij het district, diverse documenten die aantonen dat u in het verleden tot de Afghaanse politie wou toetreden (getuigenverklaring, niveaubepaling onderwijs, gezondheidscertificaat en enkele onleesbare documenten), uw Belgische arbeidskaart en twee attesten in verband met opleidingen Nederlands die u hier heeft gevolgd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban heeft gekend. U heeft verklaard dat u benaderd werd door de Taliban, dit omdat zij wilden dat u jongeren zou ronselen voor hun groepering en gewapende strijd. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent allesbehalve overtuigend zijn.

Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat de Taliban iemand met uw profiel zouden vragen om voor hen te werken. U stelt dat u jongeren moest ronselen om voor de Taliban te gaan strijden, wat haaks lijkt te staan op alles waar uw vereniging en uzelf voor zouden staan. U pleit voor vrije verkiezingen en voor de deelname van vrouwen in dit verkiezingsproces (CGVS, p.10), u had het tijdens het gehoor voor de DVZ nog over de vrouwenrechten in het algemeen (vragenlijst van 25 februari 2016, punt 3.3), u stelt dat uw organisatie ook ijverde voor cursussen en onderwijs (CGVS, p.10) en voor vrede in het algemeen (CGVS, p.9). Hoe zo iemand in de ogen van de Taliban een geloofwaardig pleidooi voor de gewapende strijd zou kunnen houden en aldus in staat zou worden geacht om nieuwe Talibanrekruten aan te leveren, kan u ook zelf niet verduidelijken. U geeft toe “geen idee” te hebben waarom men u zou hebben gekozen (CGVS, p.13). U herhaalt even later dat u niet weet waarom u daartoe zou zijn uitgenodigd (CGVS, p.13).

U verklaart voorts dat uw vereniging actief is in de vier provincies in het oosten van Afghanistan. In elk dorp van deze provincies zou een verantwoordelijke van de vereniging hebben geopereerd. Zelf zou u de verantwoordelijke van het dorp Garde Kas zijn geweest (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen kon ook worden afgeleid dat er een commissie in uw dorp actief was (CGVS, p.11). Alleen al in uw dorp zouden er zestig tot zeventig actieve leden zijn geweest (CGVS, p.9). Met andere woorden, u schetst het beeld van een jeugdvereniging die duizenden aanhangers zou tellen in de oostelijke provincies van Afghanistan. Gevraagd of andere verantwoordelijken of leden van de partij eveneens door de Taliban gecontacteerd werden, zegt u evenwel dat u dit niet weet (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat u daar blijkbaar zelfs niet naar zou hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij de regioverantwoordelijke, volgens u ene Khan Zaman, bij de commissieleden in uw dorp (CGVS, p.11) of bij het bestuur in Jalalabad, waar u omwille van de zogezegde bedreigingen uw ontslag ging indienen (CGVS, p.11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de bedreigingen eerder onlogisch en weinig consistent zijn gebleken. Zo liet u voor de DVZ verstaan dat u eenmalig gebeld werd door de Taliban maar dat u dit telefoontje “niet ernstig” nam (vragenlijst van 25 februari 2016, punt 3.5). Het is, in de Afgaanse context, merkwaardig dat u dergelijke bedreigingen niet ernstig zou nemen. Nog merkwaardiger is dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal melding maakt van twee telefoontjes; vier of vijf dagen na een eerste gesprek zou u nogmaals zijn benaderd (CGVS, p.14). Als wordt opgemerkt dat u het tijdens het eerdere gehoor over slechts één dreigtelefoon had, argumenteert u dat u daar kort en bondig moest zijn (CGVS, p.16). Dergelijke uitleg kan maar matig overtuigen, te meer u tijdens het tweede telefoongesprek zelfs met onthoofding zou zijn bedreigd (CGVS, p.14).

Nog andere verklaringen doen sterke twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van het opgediste relaas. U beweert dat u beschoten werd, dat u met uw motorfiets ten val kwam maar te voet kon wegvlugten (CGVS, p.14). Het is zeer opmerkelijk dat u aldus zou zijn kunnen ontsnappen aan uw gewapende belager(s). U stelt verder dat u na te zijn beschoten niet meer naar huis terugkeerde. U zou naar Shahedan zijn gevlucht en daar tot uw vlucht uit Afghanistan bij uw oom en uw vrienden zijn ondergedoken (CGVS, p.15). Ook hiervan maakte u geen melding tijdens het gehoor voor de DVZ. U verklaarde er integendeel dat u tot uw vertrek uit Afghanistan in Garde Kas woonde (verklaring DVZ van 25 februari 2016, punt 10).

Verder doet de door u geschetste handelswijze van de Taliban vragen rijzen. Uit uw verklaringen moet blijken dat zij dreigbrieven achterlieten en dus uw adres kenden. Mochten zij u werkelijk hebben gevisieerd, dan zou kunnen worden verwacht dat zij u daar zouden zijn komen opzoeken. Dat zij u zouden hebben willen onthoofden maar dat zij zich in de praktijk beperkten tot enkele dreigtelefoons en het afleveren van twee dreigbrieven, is niet aannemelijk.

Over het vervolg van dit verhaal bent u voorts bijzonder onduidelijk. U verklaart het contact met uw familie te onderhouden maar maakt geen melding van andere bedreigingen aan uw adres sinds u Afghanistan verliet. U stelt dat er geen dreigbrieven meer werden afgeleverd maar beweert dat uw broer op een nacht vermoord werd (CGVS, p.5). Het is opmerkelijk dat er voorafgaand aan zijn dood of daarna geen andere dreigementen zouden zijn geweest. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer voor de zogezegde moord op uw broer.

Bovenstaand geheel aan vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat het niet geloofwaardig is dat u problemen met de Taliban heeft gekend. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De door u neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet om te buigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De drie

attesten in verband met de medische opleidingen die u volgde, tonen aan dat u in deze sector actief bent geweest. U ontkende evenwel dat u omwille van dergelijke activiteiten ooit noemenswaardige problemen heeft gekend. Hoogstens zou een patiënt eens zijn beklag hebben gedaan (CGVS, p.7). De drie dankbrieven van de jeugdvereniging (waarin volgens u melding zou worden gemaakt van de reden voor uw ontslag) uw lidkaart en de informatiebundel over deze organisatie leveren geen enkel bewijs voor de problemen die u omwille van dit werk zou hebben gekend. Immers, dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd over de dreigbrieven van de Taliban en de aangifte van de bedreigingen bij het district. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten die verband lijken te houden met een eventuele toetreding tot de Afghaanse politie, herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Deze documenten blijken nauwelijks leesbaar maar doen vermoeden dat het gaat om stukken die u geruime tijd geleden liet opmaken. Zo geeft het document tot niveaubepaling onderwijs aan dat u in 1386 (2007) de negende klas had afgemaakt. Dat u ooit de wens had om bij de Afghaanse politie aan de slag te gaan, heeft u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geeneens vermeld. De Belgische arbeidskaart en de attesten die aantonen dat u zich het Nederlands trachtte eigen te maken, zijn niet relevant voor de beoordeling van uw beweerde vrees en kunnen bovenstaande argumentatie evenmin weerleggen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afghanistan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghansen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghansen en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal

burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen, alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U bent zowel het Pashtou als het Dari machtig (CGVS, p.2). U bent twaalf jaar naar school gegaan en maakte uw middelbaar onderwijs af (CGVS, p.5). Naar Afghaanse maatstaven betekent dit een bovengemiddelde opleiding. Bovendien blijkt u over een ruime werkervaring te beschikken. Als geletterde persoon werd u door de ouders van uw dorp gevraagd om een medische post te bemannen. U verklaart dat u dit werk acht of negen jaar heeft gedaan (CGVS, p.6). Daarnaast heeft u verklaard actief te zijn geweest voor een jongerenvereniging. U stelt dat u mensen rekruteerde, dat u bijeenkomsten hield, kleine infrastructuurwerken in het dorp tot een goed einde bracht en maandelijks een cricketsporttoernooi organiseerde (CGVS, p.9). Uw opleidingsniveau, uw werkervaring en het organisatietalent waarvan u in het verleden blijk heeft gegeven, wijzen er op dat het in uw geval zeker niet onmogelijk is om werk te vinden in Jalalabad. Bovendien mag worden verwacht dat u enigszins vertrouwd bent met deze stad. Vooreerst blijkt uit de informatie dat Garde Kas op de weg van Kabul naar Jalalabad gelegen is en dat de afstand tot Jalalabad ongeveer dertig kilometer bedraagt. Gevraagd of u wel eens in Jalalabad kwam, beweert u daar slechts twee keer te zijn geweest (CGVS, p.12). Het is weinig geloofwaardig dat een jong en ambitieus iemand als u, die bovendien de wens had om een studie rechten aan te vatten (CGVS, p.7), zich louter zou richten op een bestaan in Garde Kas en Jalalabad, de economische hoofdstad van de regio, niet vaker zou frequenteren.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern

vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel; de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn problemen met de Taliban en dat verwerende partij geen rekening hield met het profiel van verzoeker. Hij wijst er verder op dat hij over land naar België is gekomen en *“men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn. Verzoeker is nog een bijkomende trauma door zijn opsluiting. Verzoeker is ten onrechte verdacht van poging tot verkrachting. Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker. Hij zit meer dan 2 maanden in detentie”.* Voorts meent verzoekende partij dat het een algemeen bekend feit is dat personen als verzoeker door de Taliban vervolgd worden en hij verwijst hierbij naar pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013 betreffende ‘Potential Risk Profiles’. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat verwerende partij ten onrechte niet aannemelijk acht dat verzoeker in de negatieve aandacht gekomen is van Taliban. Verwerende partij denkt dat Taliban alleen mensen dwingt tot samenwerking als deze mensen dezelfde ideeën delen terwijl de Taliban mensen van verschillende lagen van bevolking aanspreekt. *“De term gedwongen rekrutering spreekt voor zich”.* Voorts stelt verzoekende partij *“Verweerster denkt dat het onmogelijk is om een gewapende overval te overleven. Het is niet de eerste keer dat een slachtoffer een gewapende aanslag overleefd heeft. Verweerster gebruikt ten onrechte het verblijf van verzoeker bij zijn oom tegen hem door te stellen dat hij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft. De vraag bij de DVZ was gesteld waar hij woonde voor zijn vertrek. De vraag was niet gesteld waar hij zich ondergedoken heeft”.*

Voorts stelt verzoekende partij dat verwerende partij ten onrechte verwacht *“dat verzoeker een bewijs voorlegt van de dood van zijn broer. Verzoeker heeft meerdere bewijzen voorgelegd over zijn tewerkstelling en bedreiging. Verweerster heeft geen rekening gehouden met deze stukken. Het is in die zin vreemd dat ze nu naar een bewijs vraagt wat betreft de dood van verzoekers broer”.*

Verzoekende partij stelt nog *“Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond. Verzoekers broer is erkend als vluchteling in België en verzoeker is een jonge man van Pashtounse origine. Verzoeker behoort tot een familie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen. Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale'.”*

Tenslotte stelt verzoeker dat hij geen familieleden heeft in andere delen van Afghanistan, niet behoort tot een kapitaalkrachtige familie en hij een berg van schulden heeft om terug te betalen.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoeker geeft aan dat hij vreest te worden gerekruteerd door de Taliban. Hij betoogt dat de vrees voor vervolging bedoeld in artikel 1, A van de Conventie van Genève zowel een subjectief als een objectief element vereist. Ter staving van het subjectieve element verwijst verzoeker naar zijn profiel en de functie van verzoekers broer. Voorts stelt hij inzake gedwongen rekruteringen dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten niet in staat zouden zijn om zichzelf te beschermen.

2.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom verzoekers relaas van de poging tot gedwongen rekrutering door de Taliban niet geloofwaardig is. Zo stelt de bestreden beslissing: *“Ten eerste maakt u niet aannemelijk dat de Taliban iemand met uw profiel zouden vragen om voor hen te werken. U stelt dat u jongeren moest ronselen om voor de Taliban te gaan strijden, wat haaks lijkt te staan op alles waar uw vereniging en uzelf voor zouden staan. U pleit voor vrije verkiezingen en voor de deelname van vrouwen in dit verkiezingsproces (CGVS, p.10), u had het tijdens het gehoor voor de DVZ nog over de vrouwenrechten in het algemeen (vragenlijst van 25 februari 2016, punt 3.3), u stelt dat uw organisatie ook ijverde voor cursussen en onderwijs (CGVS, p.10) en voor vrede in het algemeen (CGVS, p.9). Hoe zo iemand in de ogen van de Taliban een geloofwaardig pleidooi voor de gewapende strijd zou kunnen houden en aldus in staat zou worden geacht om nieuwe Talibanrekruten aan te leveren, kan u ook zelf niet verduidelijken. U geeft toe “geen idee” te hebben waarom men u zou hebben gekozen (CGVS, p.13). U herhaalt even later dat u niet weet waarom u daartoe zou zijn uitgenodigd (CGVS, p.13).*

U verklaart voorts dat uw vereniging actief is in de vier provincies in het oosten van Afghanistan. In elk dorp van deze provincies zou een verantwoordelijke van de vereniging hebben geopereerd. Zelf zou u de verantwoordelijke van het dorp Garde Kas zijn geweest (CGVS, p.8). Uit uw verklaringen kon ook worden afgeleid dat er een commissie in uw dorp actief was (CGVS, p.11). Alleen al in uw dorp zouden er zestig tot zeventig actieve leden zijn geweest (CGVS, p.9). Met andere woorden, u schetst het beeld van een jeugdvereniging die duizenden aanhangers zou tellen in de oostelijke provincies van Afghanistan. Gevraagd of andere verantwoordelijken of leden van de partij eveneens door de Taliban

gecontacteerd werden, zegt u evenwel dat u dit niet weet (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat u daar blijkbaar zelfs niet naar zou hebben geïnformeerd, bijvoorbeeld bij de regioverantwoordelijke, volgens u ene Khan Zaman, bij de commissieleden in uw dorp (CGVS, p.11) of bij het bestuur in Jalalabad, waar u omwille van de zogezegde bedreigingen uw ontslag ging indienen (CGVS, p.11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen over de bedreigingen eerder onlogisch en weinig consistent zijn gebleken. Zo liet u voor de DVZ verstaan dat u eenmalig gebeld werd door de Taliban maar dat u dit telefoontje "niet ernstig" nam (vragenlijst van 25 februari 2016, punt 3.5). Het is, in de Afghaanse context, merkwaardig dat u dergelijke bedreigingen niet ernstig zou nemen. Nog merkwaardiger is dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal melding maakt van twee telefoontjes; vier of vijf dagen na een eerste gesprek zou u nogmaals zijn benaderd (CGVS, p.14). Als wordt opgemerkt dat u het tijdens het eerdere gehoor over slechts één dreigetelefoon had, argumenteert u dat u daar kort en bondig moest zijn (CGVS, p.16). Dergelijke uitleg kan maar matig overtuigen, te meer u tijdens het tweede telefoongesprek zelfs met onthoofding zou zijn bedreigd (CGVS, p.14). (...)

Verder doet de door u geschetste handelswijze van de Taliban vragen rijzen. Uit uw verklaringen moet blijken dat zij dreigbrieven achterlieten en dus uw adres kenden. Mochten zij u werkelijk hebben geïnterviewd, dan zou kunnen worden verwacht dat zij u daar zouden zijn komen opzoeken. Dat zij u zouden hebben willen onthoofden maar dat zij zich in de praktijk beperkten tot enkele dreigetelefoons en het afleveren van twee dreigbrieven, is niet aannemelijk.

Over het vervolg van dit verhaal bent u voorts bijzonder onduidelijk. U verklaart het contact met uw familie te onderhouden maar maakt geen melding van andere bedreigingen aan uw adres sinds u Afghanistan verliet. U stelt dat er geen dreigbrieven meer werden afgeleverd maar beweert dat uw broer op een nacht vermoord werd (CGVS, p.5). Het is opmerkelijk dat er voorafgaand aan zijn dood of daarna geen andere dreigementen zouden zijn geweest. Bovendien legt u geen enkel bewijs neer voor de zogezegde moord op uw broer".

2.6. Nog daargelaten of de Taliban niet enkel gelijkdenkende mensen rekruteren zoals verzoeker beweert maar niet aantoonbaar, ligt *in casu* de ongeloofwaardigheid van zijn rekrutering verzoeker niet enkel bij zijn persoon maar ook omwille van zijn maatschappelijke functie. Immers verzoeker bemande volgens zijn verklaringen gedurende 8-9 jaar een medische post zodat vele mensen van hem afhankelijk zijn en zijn rekrutering de Taliban weinig positief kan zijn voor de gemeente en de notabelen die hem hebben aangesteld. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker hierover geen overleg zou gepleegd hebben, met zijn gemeente en met de medische dienst waarvoor hij werkzaam was. Verzoekers bewering dat hij enkel vroeg ontslagen te worden en zijn regioverantwoordelijke hiermee instemde, komt bijzonder licht voor (zie document ontslag besproken op CGVS-verhoor pp. 11 en 15). Immers de medische diensten hadden -althans volgens verzoeker- jarenlang in verzoeker geïnvesteerd, hij had meerdere opleidingen gevolgd zelfs ook buiten zijn eigen gemeente en hij kon een precedent scheppen. Dat verzoeker enkel melding maakt van zijn ontslag zonder deze enige inhoud te geven waaruit kan blijken dat deze is veroorzaakt door de Taliban, is dan ook niet aannemelijk. Voorts indien verzoeker werkelijk lid was van een bijzonder uitgebreide jongerengroep dan kon verwacht worden dat hij zich ook bij hen zou informeren en dit ook spontaan kan melden tijdens het CGVS-verhoor. Echter verzoeker beperkt zich tot het neerleggen van documenten die hij niet in zijn relaas kan kaderen en toelichten. Verzoekers verklaringen zijn lacunair en ongerijmd en ongeloofwaardig. De neergelegde documenten in dit verband kunnen deze ongeloofwaardigheid slechts versterken.

2.7. Waar verzoeker erop wijst dat er geen tegenstrijdigheid kan bestaan tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn laatste verblijfplaats en de verklaringen tijdens het CGVS-gehoor dat hij voor zijn vertrek kort bij zijn oom onderdook, kan de Raad verzoeker volgens waar de vraag naar de laatste verblijfplaats niet noodzakelijk strijdig is met een kortstondige onderduikplaats. Echter de bestreden beslissing stelt niet enkel dat de verblijfplaats niet dezelfde is maar dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld heeft dat hij "tot uw vlucht uit Afghanistan bij uw oom en uw vrienden" was ondergedoken in Shahedan (CGVS, p.15) (verklaring DVZ van 25 februari 2016, punt 10). Indien zijn beschieting de aanleiding gaf tot zijn vlucht dan stelt verzoeker dat hij na te zijn beschoten niet meer naar huis terugkeerde. Het betreft hier immers geen detail maar een ander relaas dat tot zijn vertrek heeft geleid.

2.8. Wat betreft verzoekers aanslag met name dat hij beschoten werd en met zijn motorfiets ten val kwam maar te voet kon wegvlugten (CGVS, p.14), kan een dergelijke gang van zaken, zoals verzoeker stelt, inderdaad nooit worden uitgesloten. Echter het blijft merkwaardig dat verzoeker dan niet door zijn gewapende belager(s) werd achtervolgd terwijl ze hem toen makkelijke konden aanhouden en zeker wanneer verzoeker meent dat hij dermate bedreigd is dat hij het land diende te verlaten. Hoe dan ook

dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze feiten niet heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl dergelijke dramatische feiten toch moeten bijgebleven zijn en een ijkpunt zijn in zijn asielrelaas indien ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Verzoeker toont aldus met zijn lacunaire verklaringen zijn asielrelaas niet aan. Ook het verzoekschrift brengt geen nieuwe gegevens bij. Bovendien lijkt hij bij de commissaris-generaal zijn relaas aan te passen en op te bouwen. In die zin kan zijn toevoeging dat zijn broer werd doorgeschoten omwille van verzoeker evenmin worden geloofd.

2.9. Inzake de documenten kan de Raad met de commissaris-generaal stellen dat deze onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Verzoekers identiteit staat niet ter discussie (taskara) noch verzoekers werk bij de medische post (drie attesten in verband met de medische opleidingen). De drie dankbrieven van de jeugdvereniging waarin volgens verzoeker melding zou worden gemaakt van de reden voor verzoekers ontslag uw lidkaart en de informatiebundel over deze organisatie leveren geen enkel bewijs voor verzoeksters problemen omwille van zijn werk gekend. Zoals hoger gesteld kunnen deze documenten verzoekers relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van de dreigbrieven van de Taliban en de aangifte van de bedreigingen bij het district.

De bestreden beslissing wijst er nog op (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) *"dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De documenten die verband lijken te houden met een eventuele toetreding tot de Afgaanse politie, herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Deze documenten blijken nauwelijks leesbaar maar doen vermoeden dat het gaat om stukken die u geruime tijd geleden liet opmaken. Zo geeft het document tot niveaubepaling onderwijs aan dat u in 1386 (2007) de negende klas had afgemaakt. Dat u ooit de wens had om bij de Afgaanse politie aan de slag te gaan, heeft u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geeneens vermeld. De Belgische arbeidskaart en de attesten die aantonen dat u zich het Nederlands trachtte eigen te maken, zijn niet relevant voor de beoordeling van uw beweerde vrees en kunnen bovenstaande argumentatie evenmin weerleggen"*.

2.10. Een algemene verwijzing naar richtlijnen van UNHCR – die verzoeker overigens niet bij zijn verzoekschrift voegt – kan niet volstaan om aan te tonen om verzoekers gedwongen rekrutering door de Taliban aan te tonen, noch dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In de mate dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, is de vraag of hij al dan niet de bescherming kan inroepen van zijn land van herkomst bijgevolg niet aan de orde.

Waar in de bestreden beslissing gewezen wordt op de incoherentie in verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de voorgehouden rekrutering door de Taliban, voert verzoeker aan dat volgens de proceduregids van UNHCR tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot weigering van de vluchtelingenstatus en dat de dossierbehandelaar de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Nog volgens UNHCR zou vluchtelingen het voordeel van de twijfel moeten worden gegund indien hun asielrelaas geloofwaardig is en dient bij het beoordelen van hun geloofwaardigheid rekening te worden gehouden met hun persoonlijkheid, met inbegrip van hun intellectuele vermogens, leeftijd en eventuele psychologische stoornissen. De Raad wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen op tal van punten vaag, incoherent of ongeloofwaardig zijn gebleken. Nog daargelaten dat de proceduregids van UNHCR, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van de Conventie van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat, blijkt niet dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoekers dossier bij het beoordelen van zijn geloofwaardigheid. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel, laat hij na toe te lichten in welke zin dit een ander licht werpt op de door hem afgelegde verklaringen en de elementen aanwezig in het administratief dossier. Immers verzoeker had een opleiding gekregen. Hij was zelfs op aanbeveling van zijn omgeving aangesteld in een medische post, wat een

vertrouwensrelatie veronderstelt. Bovendien had verzoeker bijkomende opleidingen genoten en was hiervoor telkens naar Lahman gegaan. Ten slotte maakte verzoeker deel uit van een vrij omvangrijke jongerengroep met vertakkingen over het land. Aldus kon van verzoeker zeker coherente verklaringen worden verwacht en minstens nuttige toelichtingen over de vaagheden en tegenstrijdigheden die de bestreden beslissing aanhaalt. Dit is niet het geval. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt zijn geloofwaardigheid te herstellen, kan hij niet volhouden te voldoen aan de voorwaarden die door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vastgesteld met het oog op het genieten van het voordeel van de twijfel.

Verzoeker beweert *in fine* van zijn verzoekschrift dat de verwerende partij zou hebben nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar § 39 van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd waarom hij geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond, aangezien er op omstandige wijze uiteengezet werd waarom er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag. De paragraaf uit het arrest Elgafaji waarnaar verzoeker verwijst betreft de vraag welke mate van willekeurig geweld is vereist opdat er sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn en heeft aldus geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, b) van die wet. Verzoekers argument mist grondslag.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit klemt te meer nu uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat hij vertrokken is uit Afghanistan omwille van een willekeurig geweld maar omwille van persoonlijke problemen met de Taliban die na onderzoek niet aannemelijk, noch geloofwaardig zijn. Verzoekers verklaringen dat hij zich niet elders kan vestigen zijn aldus niet van toepassing nu de nood aan een hervestiging niet wordt aangetoond en bovendien kan niet aangenomen worden dat verzoeker met zijn opleiding, functie en connecties er niet zou in kunnen slagen zich in Jalalabad te hervestigen dat slechts op een dertigtal kilometer van zijn gemeente ligt. Ter terechtzitting tracht verzoekers advocaat nog te stellen dat verzoeker nooit uit zijn omgeving kwam doch dit is ongeloofwaardig nu verzoeker zelf ter terechtzitting stelt dat hij opleidingen volgde in Lahman dat verder verwijderd ligt van zijn gemeente dan Lahman en dat hij wel enkele keren naar Jalalabad is geweest (zie CGVS-verhoor).

2.11. Aldus waar verzoeker volhoudt niet in zijn gemeente te kunnen blijven, wat niet is aangetoond, kan volledigheidshalve nog het volgende worden gesteld inzake de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Jalalabad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 3 oktober 2016) bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat het grootste deel van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij

overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Voorts stelt de bestreden beslissing: *“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingewet”.*

Niettegenstaande het UNHCR rapport *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de algehele veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad”* van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad,

een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat verzoeker over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.13. Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

2.14. Volgens verzoeker zou de verwerende partij ten onrechte stellen dat hij over een intern vluchtalternatief in Jalalabad beschikt. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat hij geen familieleden heeft in andere delen van Afghanistan en niet uit een kapitaalcrachtige familie komt.

2.15. Echter rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Immers verzoeker is een volwassen, alleenstaande man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. Verzoeker is het Pashtou als het Dari machtig (CGVS, p.2). Hij is twaalf jaar naar school gegaan en maakte zijn middelbaar onderwijs af (CGVS, p.5). Naar Afghaanse maatstaven betekent dit een bovengemiddelde opleiding en een ruime werkervaring. Als geletterde persoon werd verzoeker door de ouderen van zijn dorp gevraagd om een medische post te bemannen wat verzoeker acht of negen jaar heeft gedaan (CGVS, p.6). Daarnaast verklaarde verzoeker actief te zijn geweest bij een jongerenvereniging. Hij rekruteerde mensen, hield bijeenkomsten voor kleine infrastructuurwerken in het dorp en maandelijks organiseerde verzoeker een crickettoernooi (CGVS, p.9). Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoeker zich aldaar zou kunnen hervestigen indien noodzakelijk. De discussie inzake de onbekendheid met Jalalabad kan niet overtuigen. Immers dat verzoeker nooit in de stad

kwam wordt door hemzelf tegengesproken waar hij stelde dat hij enkele keren naar Jalalabad zou geweest zijn. Bovendien blijkt ter terechtzitting dat verzoeker zich wel degelijk verplaatste voor opleidingen naar de verder afgelegen Lahman. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat verzoeker onbekend zou zijn met Jalalabad, de economische hoofdstad van de regio gelegen op slechts dertig kilometer van Garde Kas op de weg van Kabul naar Jalalabad. (CGVS, p.12). De bestreden beslissing merkt nog nuttig op dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

2.16. Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen aantonen dat de door verweerder aangebrachte informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad, meer bepaald de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 3 oktober 2016, onjuist of achterhaald is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. Tot slot wijst de Raad erop dat artikelen 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen supra werd uiteengezet kan aan verzoeker gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.19. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK